

JOAN MARGARIT

Joan Margarit i Consarnau va néixer a Sanaüja, a la comarca de la Segarra, en un moment de la Guerra Civil Espanyola quan el front d'Aragó ja era a prop d'aquelles terres, l'11 de maig del 1938, fill de Joan Margarit i Serradell, arquitecte, de Barcelona, i Trinitat Consarnau i Sabaté, mestra, de L'Ametlla de Mar. El pare i la mare s'havien casat el juliol de 1936 a Barcelona, però la Guerra Civil els va obligar a retirar-se a Sanaüja, a casa de l'àvia paterna, on va néixer el poeta.

Treballa associat amb Carles Buxadé i Margarit. Obres conjuntes són la cúpula d'un mercat a Vitòria (premi Europeu d'Estructures Metàl·liques) i la rehabilitació de la fàbrica Aymerich de Terrassa com a seu del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. Així mateix, pertany a l'equip guanyador del concurs per a l'estadi i l'anell olímpic de Montjuïc. S'inicià com a poeta en llengua castellana: *Cantos para la coral de un hombre solo* (1963), *Doméstico nació* (1965), *Crónica* (1975) i *Predicción para un bárbaro* (1979), a més de traduir *Estimada Marta* de Miquel Martí i Pol. A partir de *L'ombra de l'altra mar* (1981) i *Vell malentès* (1981, premi de la crítica 1981) publica en català, tot aprofundint en la recerca de les seves arrels personals: *Cants d'Hekatonim de Tifundis* (1982, premi Miquel de Palol 1981), *El passat i la joia* (1982), *Raquel* (1983), i *La fosca melangia de Robinson Crusoe* (1983). La seva poesia és de veu interior, d'una tonalitat reflexiva amb versos rics d'abstraccions i símbols, una poètica de fidelitat que furga en els records i medita sobre la fugacitat del temps, la mort, l'amor i els interrogants de l'existència. El 1985 publicà *L'ordre del temps. Poesia 1980-1984* i el 1986 *Mar d'hivern*, premi Carles Riba 1985. Ha guanyat dues vegades la flor natural dels Jocs Florals de Barcelona (1983 i 1985). La seva obra poètica ha continuat a *Llum de pluja* (1987), *La dona del navegant* (1987), premi Crítica Serra d'Or, *Poema per a un fris* (1987), *Cantata de Sant Just* (1987) i *Edat roja* (1990). Ha endegat una reestructuració dels Jocs Florals de Barcelona i, com a arquitecte, ha tingut una participació destacada en els projectes de l'anella olímpica. Els seus darrers reculls poètics publicats són *Els motius del llop* (1993) i *Aiguaforts* (1995). Ha continuat la seva obra poètica amb el llibre *Estació de França* (1999).

Esther Sancho González
Claudia Garcia Reverter
Marta Carapuig Fora